

Predikatie van ds. Voorthuysen, gehouden te Nederhemert op 19 januari 1965.

Tekst: Matteus 3:15: **Maar Jezus antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.**

Tot Naäman, de Syriër werd eenmaal gezegd door Elisa, de Godsman: doop u zevenmaal in de Jordaan. En na een aanvankelijke weigering en minachting is Naäman, middellijkerwijs door de aansporing van zijn dienaren gehoorzaam geweest en heeft zichzelf zevenmaal in de Jordaan gedoopt en zijn vlees werd als dat van een kleine jongen. En we mogen geloven dat de uiterlijke genezing van deze Syrische hoofdman samenviel met de inwendige reiniging zijner ziel; dat is aan de vruchten openbaar geworden.

En in datzelfde water van die Jordaan, waar Naäman zich gedoopt had en waar Johannes hoeren en tollenen en Romeinse soldaten in gedoopt had, daar is ook Jezus gedoopt, God uit God, heilig, onnozel, onbesmet en afgescheiden van de zondaren, door Johannes. We zien dan:

- 1e wat aan die doop voorafging
- 2e de doop zelve
- 3e de verzegeling van die doop

Behalve dat Johannes zou zijn de stem des roependen in de woestijn, moest hij ook de weg bereiden voor Christus, opdat Hij zou inrijden.

Daarom zegt hij: en ook is alrede de bijl aan de wortel der bomen gelegd. Johannes bediende en bedauwde zijn toehoorders met bijlwonden - uit liefde. En met brandwonden. Want alle boom, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

Denk er om, dat die man diepe voren trok, omdat hij wist wat er nodig was, vóórdat er plaats kon zijn voor Christus, Die alleen maar door de vlakke velden rijdt.

Wat zou het toch een onbeschrijfelijk groot voorrecht zijn, wanneer God in Neerlands kerk nog eens zo'n man wilde verwekken, die de mensen deed verschrikken. Nu hebben we allemaal voorgangers, die de hoorders moeten verkwikken. Dat is een beginsel van genade; en dat is levendmaking; en daar kon wel eens wat in liggen; en dat zijn kentekentjes van genade en eigenschappen van het leven.

Maar Johannes niet hoor. Die verbrandde alles wat geen God in Christus is. En dat zal de Heere ook doen hoor.

Ik zou maar eens beginnen met alles voor de mollen en de vledermuizen te gooien; is er dan iets zaligmakends bij, dan zal de Heere dat Zelf wel bewaren. Zondag lazen en bespraken we met elkaar nog een stukje uit dat standaardwerk van Van der Groe: de toetssteen van ware en valse genade. Het wordt weer uitgegeven, ze zijn er mee bezig. Zie dat het je eigendom wordt.

Die mensen, die deden haast niets anders dan separeren. Altijd weer. Dat was hun lust en hun leven. Om honderd dingen te noemen, die het niet zijn en dan een er tussendoor, dat het misschien zou kunnen zijn.

Maar dan zegt Van der Groe, dat de allerheiligste (de verstgevorderde dus in de genade) heeft altijd, tot zijn dood toe een achterdocht en wantrouwen omtrent zijn staat voor de eeuwigheid. Gelovig, heilig wantrouwend zouden wij zeggen.

Maar dat hoeft tegenwoordig niet meer; we hebben nu meer licht.

En dan heeft Johannes ook nog een woordje tot degenen, die hij na grondig onderzoek op de belijdenis van hun zonden heeft gedoopt. Dat ging zo maar niet bij Johannes; die keek dwars door je heen. De doop tot bekering. Het was de bekering zelf niet, maar het zag door het water op de bekering, op de vergeving der zonden.

Ik doop u wel met water tot bekering; inderdaad, maar ik ben geen hartenkenner en nierenproever, ik kan me ook vergissen; maar die na mij komt, die is meerder en sterker dan ik; daar ben ik maar een nietig stofje bij, een worm.

Johannes was een leeuw als het over de gronden ging, maar zelf was hij een worm voor God.

Zo behoren de leraars te zijn. Ik ben niet waardig Zijn schoenen Hem na te dragen. En Hij komt! Die zal u met de Heilige Geest dopen, goddelijk; en met vuur. Om al het voorgaande, zelfs mijn doop met water, uit te branden. En om dat geesteloze volk te bedelen met de Heilige Geest, zijnde de Geest van Christus. En met vuur om hun ijver aan te wakkeren voor de Heere.

Wiens wan in Zijn hand is. Niet in de mijne, ik heb het wel geprobeerd, maar in Zijn hand. Die zal alles weg doen stormen van voor Zijn aangezicht, wat niet in Hem gevonden zal worden.

Dat zal wat zijn, zegt Johannes. Hij zal Zijn, niet mijn, maar Zijn dorsvloer, het beste van het beste, die ik gedoopt heb tot bekering, Zijn dorsvloer zal Hij doorzuiveren, separeren. Wat een preek voor die gedoopten! Johannes zegt als het ware: mensen, er moet nog van alles aan je gebeuren, het moet nog helemaal beginnen. Hij zal Zijn tarwe in Zijn schuur samenbrengen. Niet mijn tarwe, want ik kan me ook vergissen. Maar Hij is God uit God, Zijn ogen zijn vuurvlammen der gerechtigheid; en gerechtigheid en gericht zijn de vastigheden Zijns troons.

Zijn tarwe; dat haal je niet met een kentekentje, een omzetting, een hoopje.

Zijn tarwe; dan moet je kind van God wezen, in Christus door de Heilige Geest. Hij zal het kaf met onuitblusselijk vuur verbranden.

Het kaf; niet Zijn kaf. Dat kan niet. Zijn tarwe, omdat ze Zijn eigendom zijn; van eeuwigheid al door de Vader aan Hem geschonken en in de tijd door Hem gekocht en betaald. Zijn tarwe, al is het maar een enkele korrel.

Maar het kaf, hopen kaf. Wat zal Hij dat doen verbranden in de vuurgloed Zijner gerechtigheid.

Wat een bediening, wat een separatie, wat een wegbereiding, wat een plaatsbekleding. Dat heilgeheim wordt nu aan Zijn vrienden getoond.

Weet je welk geheim ook? Dat je godsgemis, zondesschuld en zondesmart, je eenzame plekjes, je uitgangen tot de Tweede Persoon, hoe noodzakelijk ook, niets anders is als grond dan kaf, niets anders dan schande, dood, drek, schade en schuld en vijandschap. Verstaat u dat? Kent u dat? Dat dat alles nog moet verbranden om plaats te maken voor Christus? Nog even en dan noemt iedereen dit dwaasheid, maar een enkeling verstaat het nog. Dat is nou juist liefde. Alles verliezen om Christus te gewinnen.

En dan lees ik: Toen kwam Jezus. Toen; niet eerder. Dat zou te vroeg zijn. Maar toen, toen die gedoopten daar stonden, helwaardig en zich nergens anders meer bij durfden rekenen als bij het kaf, toen kwam Jezus, van Galiléa helemaal naar Judéa, naar de Jordaan tot

Johannes om gedoopt te worden, nee: om van hem gedoopt te worden.

Geeft niet, zeggen ze tegenwoordig, wie je doopt. Of de dominee bekeerd is of onbekeerd. De roomse doop is ook geldig; en de doop hangt niet af van de persoon, die hem bedient. Theologisch, dogmatisch, in wezen is het zo, inderdaad. Maar bevindelijk ligt het misschien nog ietsje anders. In ieder geval komt Jezus helemaal uit Galiléa om van Johannes gedoopt te worden, want die had een bevel Gods om te dopen. Velen doopten toen, maar Johannes had daar een goddelijk bevel toe en daarom komt Jezus tot hem. Niet om zichzelf te dopen, maar om gedoopt te worden; daarmee betuigende dat ook een kind van God alles gedaan moet worden; hij moet bekeerd worden, hij moet verzoend worden, gerechtvaardigd worden, alles worden. 'n Stuk hè?

De doop ziet op de afwassing der zonden, op de reiniging en verzoening. En dan komt Jezus, zijnde dat Heilige, dat uit Maria geboren zou worden, Hij, Die geen zonde gekend noch gedaan heeft; Die komt om gedoopt te worden. Waarom?

O, anderzijds is Hij de gruwelijkste, vuilste en grootste zondaar aller zondaren, krachtens toerekening. Want Hij is beladen met de ganse erfschuld en alle andere miljoenen zonden Zijner uitverkorenen. Hij is het Lam, Dat de zonde der uitverkoren wereld draagt, wegdraagt. Hij draagt het vloeken, lasteren, zwelgen van Bunyan vóór zijn bekering. Hij draagt alle zonden van de hele Kerk vóór en ná hunne bekering. Plaatsbekledend, Borgtochtelijk.

Doch Johannes weigerde Hem zeer, staat er.

Adderengebroedsels, valse leraars werden geweigerd: wie heeft u aangewezen te ontvlieden de toekomende toorn? En Christus wordt ook geweigerd.

Romeinse soldaten en andere zondaren worden gedoopt en Christus wordt geweigerd. Met woorden en gebaren. Hij weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?

Alles van mij moet verzoend worden, zegt Johannes. Mijn preken, mijn dopen, alles. Voor zover we weten had hij Jezus nooit in het lichaam aanschouwd, maar hij kende Hem toch. Maar Jezus antwoordde: Laat nu af. Niet: laat toch af.

Daar ligt een afkeuring in; dat zeg je tegen kinderen; schei toch uit, doe toch niet, houd toch op.

Maar Jezus keurt dat niet af, Hij begrijpt wel wat Johannes bedoelt. Hij keurt het wel goed, dat Johannes, met zo'n licht, kracht en genade nog gedoopt moest worden. Die Johannes was zo bekommerd over zijn overblijvende en hem in alles aanklevende zonden, die moest altijd maar weer verzoend worden.

Dat keurt Jezus wel goed, maar er is iets, dat is meer dan de bekering, rechtvaardigmaking, licht, bediening en alles van Johannes. En dat zijn de deugden Gods. Daarom zegt Hij: Laat nu af. Het is goed Johannes, maar de deugden Mijns Vaders zijn meer dan de zaligheid van u en van alle uitverkorenen. De deugden Gods moeten opgeluisterd worden. Aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.

Je bent een ontzettend lief kind, Johannes, en een trouwe knecht, maar laat nu af, want gerechtigheid moet zijn loop hebben; want Sion moet door recht worden verlost en hare wederkerenden door gerechtigheid; en dan moet Ik gedoopt worden, door U.

Toen liet hij van Hem af. Als Johannes het woord gerechtigheid hoort, dan valt hij er direkt voor, want de deugden en de rechten Gods waren voor Johannes meer waard dan zijn behoudenis en zaligheid.

Ja, zult u zeggen, maar het recht Gods en de zaligheid der ziel zitten toch aan elkaar vast. O ja? Verklaart u dan eerst eens hoe voor u uw verdoemenis samenviel met, en was tot de ere Gods.

Gelijk hebt u als het zaligmakend beleefd wordt, want de verdoemenis aller verworpenen is ook tot de ere Gods, maar als het hier zaligmakend mag ingeleefd worden, dan kunt u verklaren hoe uw zaligheid samenviel met de ere Gods.

En Jezus gedoopt zijnde, ondergedompeld in de Jordaan, is terstond opgeklommen uit het water. De doop ziet op de begrafenis. Met Hem begraven zijnde door de doop in de dood. En Zijn opklimmen (want Johannes heeft Hem niet opgeholpen, Hij is terstond Zelf opgeklommen) dat ziet profetisch op Zijn opstanding. Hij stond op in eigen kracht. Jozef en Nicodemus en enkele vrouwtjes van verre hebben Hem begraven, maar Hij stond alleen Zelf op.

Want de Vader was voldaan, het recht was voldaan en verheerlijkt, er was niets meer te eisen of te betalen. De zonden hebben Hem begraven, maar met Zijn dood heeft de Vader genoeg genomen, toen Hij het had uitgeroepen: "Het is volbracht".

En tevens ziet dit opkomen op Zijn hemelvaart: Gij voert ten hemel op vol eer; de kerker werd Uw buit, o Heer'. Ook in eigen kracht. De Vader wekte Hem op; Christus stond in eigen kracht op. De Vader nam Hem op ten hemel en Christus voer Zelf op.

En zie, de hemelen werden Hem geopend. De hemel was gescheurd bij Zijn geboorte en na die tijd had Christus dertig jaar tegen een gesloten hemel aangekeken. Verwachtend. Gehoorzaam wachtend op het uurtje dat Zijn bediening een aanvang mocht nemen. De hemelen werden niet Johannes geopend, maar Hem. Van Johannes lezen we hier niets meer.

De Geest Gods komt hier nederdalen gelijk een duif, op Jezus.

Duif, symbool van reinheid en oprechtheid. Duivenliefde voor duivelskinderen.

'n Stuk hè? Maar alleen in Christus. Pas op hoor!

En de Vader spreekt: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelken Ik Mijn welbehagen heb.

Niets meer van Johannes. Die mag hier als het ware niet genoemd worden. Dat zou Johannes ook niet willen. In de tegenwoordigheid van een Drieëinig God. Maar tevens moet hij leren, dat een speldepuntje van Christus oneindig veel meer waard is dan alle genadens van Johannes.

Johannes is maar een druppeltje vergeleken bij de oceaan van volheid, die in Christus is. Maar een maanstraaltje vergeleken bij de Zonne der Gerechtigheid.

Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde. En in Hem spreekt God tot Zijn kinderen: dezen zijn Mijn geliefden, Mijn volk. En dat zal zeggen: O, (toch? toch waar? voor zo één), o mijn God. Maar in Hem, alleen in Hem.

Mensenkind, we gaan eindigen.

Zie spoedig zaligmakend gewassen, gereinigd en verzoend te worden.

Zie dat heel je voorweg en toeleiding hier verbrand wordt. Eén op de tienduizend, die het mag gebeuren. De meesten worden er mee bekeerd; dan moet het eeuwig branden in onuitblusselijk vuur. Maar het moet alles als grond schade en drek worden om Christus te

gewinnen.

Echt, ik zeg u, en de meesten geloven het niet, maar het is toch waar: alles buiten Hem, hoe hoog en hoe ver het ook door de gemene werkingen des Geestes mag gaan, het is niet meer dan kaf.

En gij, kind van God, gij zijt Zijne tarwe. U is nodig van Hem gedoopt te worden, in de stand. U heeft Hij gedoopt met de Heilige Geest en met vuur. Geeft dan eeuwig eere, dien God en Heere.

Amen.